

142. Μύθος ελαίας και καλαμιού

Μία ελαία μάλωνε με το καλάμι αντάμα,
το έλεγεν αδύνατον και αχαμνόν ἴναι πράμα·
όταν φυσήσ' ο άνεμος, κλίνει με ευκολία
και αχαμνόν ευρίσκεται κι έχει αύτην την αιτία.

- 5 Εκείνο εσιώπαινε, τίποτες δεν ελάλειε,
μόν' τον θεόν εδέετον, πολλά επαρακάλειε,
διά να ποίσει άνεμον, και τότε να γρικήσει
το τι αξίζει η ελιά κι η εδική της φύση.
Έτσι λοιπόν εγίνηκε άνεμος με την βία
- 10 και το καλάμι έκλινε και γλίτωσε γιαμία,
και η ελαία που ἔτανε μεγάλη τότε ἔχάθη
εξεριζώθη εύκολα κι έπαθε τέτοια πάθη.

Επιμύθιον

Πολλάκις είναι γνωστικοί μικροί που δεν λαλούσι,
παρά κεινούς που είν' τρανοί και θεν να πολεμούσι.

Γιώργος Μ. Παράσογλου (επιμ.), *Ανδρόνικος Νούκιος, Γεώργιος Αιτωλός, Αισώπου μύθοι. Οι πρώτες νεοελληνικές μεταφράσεις* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη, ΣΠ 58], Εστία, Αθήνα 1993.